

[Økonomiministeren]

ring for enkelte individer. Sådan et system kan så i øvrigt indrettes mere eller mindre kollektivtisk eller mere eller mindre liberalt, men under alle forhold taler vi om privat opsparing, når vi taler om arbejdsmarkedspension.

Til hr. Jes Lunde vil jeg gerne gøre den bemærkning, at vi jo igennem årene har haft og stadig har et overskud i den samlede offentlige sektor. Der er et opsparingsoverskud i den samlede offentlige sektor.

Når vi interesserer os så stærkt for netop den private opsparing i disse år og inden for den private opsparing må gøre det, især den personlige opsparing, husholdningernes opsparing, så har det bl.a. sammenhæng med, at en forudsætning for på et tidspunkt at kunne lette det personlige indkomstkattetryk faktisk er, at man har fået en bedre, en højere opsparingstilbøjelighed. Det vil ikke været muligt at lette det personlige skattetryk, medmindre man også sikrer sig, at der er en opgang i den private opsparingstilbøjelighed, for ellers vil enhver skattelettelse jo automatisk give sig udslag i et større privatforbrug, som belaster betalingsbalancen. Den klemme kommer vi altså ikke uden om, og derfor er diskussionen om at forøge den personlige opsparing, husholdningernes opsparing, af central betydning for alt, hvad vi diskuterer om skat.

Til hr. Behnke, der var så ivrig efter at rette fortalelser hos fru Pernille Sams, vil jeg gerne sige, at det faktisk er forkert, når hr. Behnke siger, at der skabes ikke flere penge end dem, der skabes i vores produktion. Man kan sige, at der skabes ikke anden velfærd eller velstand end det, der skabes i vores produktion, men penge, det kan man sagtens trykke; det kan man gøre ovre i Nationalbanken. Vi kan trykke alle de penge, vi vil, det er ikke noget problem. Velstand er noget ganske andet.

Så indførte hr. Behnke et nyt interessant begreb, kan man sige: hvad jeg vil kalde et nyt monetært dødkriterium. Hr. Behnke talte om døde penge, der stod på døde bankbøger. Jeg synes, hr. Behnke forstår for lidt af det økonomiske kredsløb. Når mennesker går hen og sætter penge ind i en bank eller en sparekasse, så er det jo midler, der bruges til investeringer. Det er jo ikke døde kapitaler, der står dér og ikke bestiller noget. De penge lånes ud af de finansielle institutioner på kassekreditter og erhvervs-lån, og hvad man nu har af den slags ting, så

disse døde bankbøger synes jeg ikke man skal tale ilde om. Det er faktisk dem, vi har brug for at få nogle flere af, og det er egentlig ejendommeligt at høre et så arrogant syn på privat opsparing fra hr. Behnkes side.

Fru Mimi Jakobsens indlæg giver mig anledning til en hovedbetragtning, som jeg synes har været fraværende hidtil, nemlig at en absolut forudsætning for, at man kan gøre sig forhåbninger om at øge den private opsparing, selvfølgelig er, at man holder en lav inflation og gør det igennem en lang årrække. Lav inflation er en forudsætning for, at man kan forvente en stigende opsparingstilbøjelighed. Hvis der er høj inflation, gælder det selvfølgelig om at få brugt pengene så hurtigt som muligt og få lånt penge så hurtigt som muligt og få dem omsat i varer.

Den lave inflation er en absolut grundlæggende forudsætning, og jeg tror, at en af årsagerne til, at vi historisk har en lav opsparing, er, at vi har haft en for høj inflation igennem mange år. Jeg vil bare gøre den bemærkning, fordi alt dette med at efterlyse handling er udmærket, det tager jeg helt til mig, men en lavere inflation er en første forudsætning, og vi kan jo glæde os over, at vi i år har en lavere inflation end sidste år, og at vi til næste år får en lavere inflation end i år.

Det embedsmandsudvalg, som har arbejdet med forskellige forslag til opsparing, er fremkommet med en første delrapport, som indeholder en række forslag til, hvorledes man på forskellig vis kunne præmiere opsparing: ungdomsopsparing, iværksætteropsparing, for at nævne nogle enkelte af dem. Der har også været forslag om at præmiere mennesker, der nedbragte prioritetsgælden i eget hus. Disse forslag har endnu ikke givet anledning til lovforslag, fordi udvalget arbejder videre, idet regeringen har ønsket at komme med et samlet udspil.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg kun sige, at den plan, den forestilling, regeringen har, ikke er nu at nedsætte et udvalg, som ikke kan undgå at blive nok så tungt og fundamentalt, hvis man lægger det op, som Kristeligt Folkeparti foreslår det. Regeringens hensigt er i juni 1989 at komme med et bud på, hvorledes vi med hensyn til skatter og afgifter kan tilpasse os det indre marked. I disse overvejelser må selvfølgelig opsparingshensynet indgå som noget helt centralt; det kan ikke undgås. Det er et centralt problem for dansk økonomi, og vi kan ikke løse